

Cròniques del Big Draw

28 d'octubre de 2016

Tarda

Biblioteca Xavier Amorós

Reus

La tarda fa olor de llenya. Olor antiga, de poble. La vesprada s'estira xafogosa mentre un grup de nois i noies atien sense gaire traça el foc en una paradeta de castanyes, al Passeig. Però de seguida l'oïda em fa oblidar l'olfacte: em sento atret irremissiblement cap el meu destí, la Biblioteca Xavier Amorós, captivat per un bell cant de sirenes. En atansar-m'hi, l'escultura del Jaume Plensa, des de les alçades, més que saludar-me m'observa amb fredor. L'accés s'ha vestit amb les catifes roges de les grans ocasions: s'enceten, solemnes, els actes de la tercera edició del Big Draw a la ciutat. I al bell mig del pati, passat el reixat, es desfà l'encanteri: les sirenes no són tals éssers mítics, sinó les veus d'àngel de la coral Alberich i Cases que ens regala les seves refilades policromades en forma de melodies modelables.

Al fons, encara a l'exterior i aprofitant la bona temperatura que ens regala aquest final d'octubre, s'hi han instal·lat unes taules, vestides de llarg i del mateix roig encès, on hi tenen cabuda els tallers. Els nens i nenes pinten, animats, siluetes d'animals ferotges, d'ocells il·lustrats, de cares amables. Alguns pares i mares, drets, miren amb il·lusió la felicitat de les criatures, qui sap si potser rememoren amb enyorança els temps del jardí d'infància on totes les aventures eren possibles i es podien viure equipats tan sols amb un paper en blanc i uns quants llapis de colors. Però no sembla que s'hagin d'animar a participar. De moment.

Uns nens miren embadalits, amb la boca ben oberta, les explicacions que amb infinita paciència els hi fan els talleristes. Les mans se'ls hi han quedat petrificades amb els colors ben agafats, i es miren i comparen els seus papers amb els que pinten els monitors i no sembla que creguin massa en les seves possibilitats. Altres, en canvi, no escolten ningú i amb la llengua fora, inclinada cap a un costat, torturen decidits els fulls a base d'afegir-hi groc i magenta i lila i més groc. I busquen noves víctimes entre les plantilles, així com noves armes de creació massiva remenant dins la capsa dels colors.

A la darrera taula, la màgia. El Little Draw és un taller d'animació feta en petites tires de paper doblegat. Conforme desfem els plecs, els dibuixos evolucionen amb senzillesa explicant l'absurd d'una història modesta. El lu, un nen de sis o set anys, m'ensenya emocionat el relat gràfic d'una pilota que va evolucionant fins a colpejar el cap d'un senyor. Al final, amb el dibuix descargolat, riu amb ganes, com si no hagués pogut preveure la fi de la historieta que ell mateix ha dibuixat.

A l'interior de l'edifici, a la Sala Annexa, els de Còdol Educació s'han empescat un taller de Tastos d'Art. En el moment que m'hi acosto, uns nens creen sobre taulells de feltre negre composicions amb fils de llana que s'hi enganxen com pinzellades abstractes. Algunes són casuals, d'altres molt estudiades. Un cop acabats els quadres, els mateixos artífexs s'organitzen en una mena de visita a l'exposició, perquè tal i com els hi recorda la noia que condueix aquests tastos saborosos, és tan important el fet de mirar com el de crear. A la paleta de les emocions s'hi barregen l'orgull i la vergonya. A les cares s'hi dibuixen uns somriures un xic nerviosos.

La següent activitat, encara dins d'aquests magnífics Tastos d'Art, s'inicia amb un passi de diapositives amb obres fetes amb objectes quotidians: llaunes de sopa, tascons de fusta, retalls de revistes, neumàtics... l'art com a atzar; podria fer la gràcia ximpleta de dir-li *l'atzart*, però no ho faré; i la proposta és evident: d'una bossa gairebé màgica comencen a aparèixer objectes (un barret, un guant, diners –de mentida-, un peix, un despertador, un vano, una clau... i, per parelles, els nens i nenes es disposen a fer la seva pròpia creació. Ganes no els en falten. Les úniques condicions són que l'obra resultant ha de tenir un significat i l'han de batejar amb un títol que ho reflecteixi. I ràpidament sorgeixen obres genials, tan efímeres que mai ningú no les veurà; quedaran en la retina del cronista i en el record infantil dels seus creadors la bellesa de *El ventall que carrega el rellotge*, l'audàcia de *La dona que estudia* o el realisme postmodern de *Les coses que ens podem trobar*.

Baixant al vestíbul de la biblioteca, ensopego amb un itinerari de contes a través de les seves imatges. Hi ha tota una mostra de contes, que es van ensenyant, fent una mena de tràiler-books en directe, acompanyats d'objectes que s'associen al conte, ben bé com si haguessin estat escopits de l'interior de

les seves pàgines. És l'exposició *Itinerari estètic i plàstic*, que conduït de forma magistral per la Teresa Àvila, ens encomana el seu amor pels llibres a través d'un camí de contes que canvia de color segons la destresa dels lectors: blau per als primers lectors, vermell per als lectors avançats i verd per als lectors experts. I no només parla de les històries que es desenvolupen lletra rere lletra. També posa l'accent en les il·lustracions precioses que il·luminen el seu interior: com estan fetes, els colors, la tonalitat, el traç, el dibuix de tipus oriental...

Aclaparat, surto al pati. Cau la nit i refresca. La pissarra del cel s'esborra i els tallers es van buidant. Els dibuixos són una bugada de roba de color que s'asseca, penjada en cordills amb agulles, sota la llum incipient de la lluna. I la de l'escultura del Plensa, sempre freda, que com si tingués la voluntat d'acoblar-se al Big Draw, combina la radiació dels seus colors intermitents amb el fum dels xicots que venen castanyes al Passeig.

29 d'octubre de 2016
Matí
Biblioteca Pere Anguera
Reus

El matí de dissabte és radiant i en companyia de la Sara baixem passejant fins la novíssima Biblioteca Pere Anguera. És lluny, sí, però la il·lusió ens empeny i el sol ens carrega d'energia. La promesa de noves activitats dibuixades il·lumina els ulls de la Sara i el cel de principis de tardor. Un cop arribats, dues taules ben parades amb els estris de dibuix habituals. La cosa, però, està aturadeta, i aprofitem per fer el badoc per dins de l'edifici. No hi havíem estat mai, encara. I ens encanta. Una noia darrera el taulell ens comenta que la gent es troba uns metres més avall, pintant un mur. Així que som-hi!

Acompanyats per una música *latina* a tot volum, la Sara comença a pintar la paret. De moment som poca gent, però conforme van passant els minuts, poc a poc, es va congregant més gent, més nens i nenes, i les taques insulses de pintura comencen a agafar forma.

A l'altre banda del carrer, uns inflables d'aquells per botar i rebotar, encara poc concorreguts, vibren amb els salts d'uns nens que criden emocionats. És la font d'aquella mena de música que ens abraça i ens ofega. El mur blanc immaculat va agafant grocs i verdosos. Ja s'hi pot llegir la paraula "LLULL". Mentrestant passen, encuriosits, alguns veïns que aprofiten el matí de dissabte per rondar gossos, alguns passejants en bicicleta o, simplement, caminants amb xandalls llampants. Per darrera el mur, de tant en tant, transita el tren que sorprèn els nens, alguns s'espanten davant la tremolor sobtada de la paret i pregunten angoixats que què passa.

Els més petits pinten un mural en paper, estès a terra al costat del mur "dels grans", amb ceres. Aquí del que es tracta és de que ningú no es quedi amb les ganes de pintar!

Per carregar forces, abans de tornar a la Biblioteca, l'organització ens convida a menjar una deliciosa coca de xocolata. És tan bona que no podem evitar repetir. A la porta trobem el Marc Sardà, que ens espera per fer la visita comentada a l'exposició *Llull anamòrfic* (o *Autòmat Llull*, segons on es llegeixi). Es tracta d'un recorregut per la història i l'obra de Ramon Llull a través de laberints de cartró, que amaguen jocs i sorpreses i fan perdre a l'insigne escriptor aquella cara encarcerada de les enciclopèdies per endinsar-nos en les seves reflexions, plenes de curiositat i saviesa, i experimentar algunes de les seves consideracions. Els nens i nenes de seguida s'hi aboquen, amb ganes de jugar. No passa massa estona que, inquiet, m'uneixo a ells. Evocant el *Llibre de les bèsties*, primer per ajudar la Sara, però després ja de forma autònoma, totalment submergit dins la realitat lul·liana, començo a construir les meves pròpies feristeles amb els trossos de cartró dissenyats a l'efecte. L'exposició és, realment, molt completa i amena. Es nota que el Marc és un geni que no ha perdut les ganes de jugar.

Un cop a fora i per acabar, fem un petit taller d'il·lustració. Es tracta de crear dos dibuixos i enganxar-los sobre un paper que quedarà doblegat com un acordió. Quan mirem des d'un extrem, veurem el primer dels dibuixos. Si ho fem per l'oposat, oh miracle!, apareixerà el segon.

I amb això el matí s'ha convertit en migdia, i aquest en l'hora de dinar. Ens acomiadem del Big Draw d'enguany, no sense certa pena, però amb satisfacció. I amb ganes de seguir dibuixant; no cal un Big Draw per agafar un paper en blanc, un llapis i alguns colors, i deixar anar les mans i la imaginació.